

ความเห็นในการวินิจฉัยคดีส่วนตน
ของ นายธานีศ เกศวพิทักษ์ ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ

คำวินิจฉัยที่ ๑/๒๕๕๑

เรื่องพิจารณาที่ ๕๗/๒๕๔๗

วันที่ ๑๔ กุมภาพันธ์ พุทธศักราช ๒๕๕๑

เรื่อง พระราชบัญญัติมาตรการในการปราบปรามผู้กระทำความผิดเกี่ยวกับยาเสพติด พ.ศ. ๒๕๓๔
มาตรา ๓๐ วรรคสองและวรรคสี่ ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ มาตรา ๓๐ มาตรา ๓๒ มาตรา ๓๓
และมาตรา ๔๘ หรือไม่

ศาลอาญาส่งคำโต้แย้งของบริษัท จีอี แคปิตอล ออโต้ ลิส จำกัด (มหาชน) ผู้ร้องขอคืน
ของกลางในคดีอาญาหมายเลขดำที่ ม. ๑๔๓/๒๕๔๖ ขอให้ศาลรัฐธรรมนูญพิจารณาวินิจฉัย
ตามรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๔๐ มาตรา ๒๖๔ ว่า พระราชบัญญัติมาตรการ
ในการปราบปรามผู้กระทำความผิดเกี่ยวกับยาเสพติด พ.ศ. ๒๕๓๔ มาตรา ๓๐ วรรคสองและวรรคสี่
ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ มาตรา ๓๐ มาตรา ๓๒ มาตรา ๓๓ และมาตรา ๔๘ หรือไม่ สรุปข้อเท็จจริง
ได้ดังนี้

พนักงานอัยการ สำนักงานอัยการสูงสุด เป็นโจทก์ยื่นฟ้องนายวิระพล หรือกล้วย เปี่ยมสมบูรณ์
เป็นจำเลยต่อศาลอาญา ในคดีหมายเลขดำที่ ย. ๔๒๗๕/๒๕๔๖ ฐานมียาเสพติดให้โทษประเภท ๑
(เมทแอมเฟตามีน) ไว้ในครอบครองเพื่อจำหน่าย โดยฝ่าฝืนต่อกฎหมาย จำนวน ๑๕๐ เม็ด น้ำหนักรวม
๑๓.๘๓๐ กรัม ซึ่งเจ้าพนักงานได้ยึดรถยนต์หมายเลขทะเบียน ลข - ๗๘๔๘ กรุงเทพมหานคร และ
โทรศัพท์มือถือหมายเลข ๐๖ - ๐๕๒๖๐๑๔ เป็นของกลาง โดยทรัพย์สิ่งดังกล่าวจำเลยใช้เป็นยานพาหนะ
และเป็นอุปกรณ์สื่อสารในการกระทำความผิดเกี่ยวกับยาเสพติด และเพื่อเป็นอุปกรณ์ให้ได้รับผล
ในการกระทำความผิดเกี่ยวกับยาเสพติดดังกล่าว ต่อมาเมื่อวันที่ ๒๕ เมษายน ๒๕๔๖ พนักงานอัยการ
ได้ยื่นคำร้องต่อศาลอาญาเป็นคดีหมายเลขดำที่ ม. ๑๕/๒๕๔๖ ขอให้ศาลอาญามีคำสั่งริบรถยนต์และ

โทรศัพท์มือถือซึ่งเป็นของกลางให้ตกเป็นของกองทุนป้องกันและปราบปรามยาเสพติดตามพระราชบัญญัติ
มาตรการในการปราบปรามผู้กระทำความผิดเกี่ยวกับยาเสพติด พ.ศ. ๒๕๓๔ มาตรา ๓๐ และมาตรา ๓๑
ศาลอาญาได้ประกาศหนังสือพิมพ์ตามกฎหมายแล้วไม่มีผู้คัดค้าน ศาลอาญาได้สวนคำร้องเมื่อวันที่ ๒๕
สิงหาคม ๒๕๔๖ และมีคำสั่งเมื่อวันที่ ๓ กันยายน ๒๕๔๖ เป็นคดีหมายเลขแดงที่ ม. ๑๔๓/๒๕๔๖
ให้ริบรณดต์หมายเลขทะเบียน ลข - ๑๙๔๙ กรุงเทพมหานคร และโทรศัพท์มือถือหมายเลข
๐๖ - ๐๕๒๖๐๑๔ ให้ตกเป็นของกองทุนป้องกันและปราบปรามยาเสพติด ตามพระราชบัญญัติมาตรการ
ในการปราบปรามผู้กระทำความผิดเกี่ยวกับยาเสพติด พ.ศ. ๒๕๓๔ มาตรา ๓๐ และมาตรา ๓๑

นางดารารัตน์ มณฑานุช ในฐานะผู้เช่าซื้อและครอบครองรถยนต์ของกลาง ยื่นคำร้อง ลงวันที่
๒๕ กรกฎาคม ๒๕๔๗ ขอคืนรถยนต์ของกลางต่อศาลอาญา เป็นคดีหมายเลขดำที่ กย. ๕/๒๕๔๗

ผู้ร้องในฐานะผู้ให้เช่าซื้อรถยนต์ของกลาง ยื่นคำร้องลงวันที่ ๔ สิงหาคม ๒๕๔๗ ขอคืนรถยนต์
ของกลางคันเดียวกันต่อศาลอาญาโดยอ้างว่า ผู้ร้องเป็นนิติบุคคลมีวัตถุประสงค์ในการประกอบกิจการ
เช่าซื้อทรัพย์สินและมีกรรมสิทธิ์ในรถยนต์คันหมายเลขทะเบียน ลข - ๑๙๔๙ กรุงเทพมหานคร
ซึ่งเป็นของกลางในคดีและฎีกาศาลอาญามีคำสั่งให้ริบเมื่อวันที่ ๓ กันยายน ๒๕๔๖ ผู้ร้องมีฐานะเป็น
“เจ้าของ” รถยนต์คันดังกล่าวตามกฎหมายโดยผู้ร้องได้ตกลงให้นางดารารัตน์ มณฑานุช เป็น “ผู้เช่าซื้อ”
เมื่อวันที่ ๗ ธันวาคม ๒๕๔๗ โดยแบ่งชำระเป็น ๖๐ งวด (เดือน) ทั้งนี้ คู่สัญญาได้กำหนดสิทธิและ
หน้าที่ตามสัญญาเช่าซื้อให้เป็นสิทธิเฉพาะของผู้เช่าซื้อเท่านั้น เว้นแต่จะได้รับความยินยอมเป็นลายลักษณ์อักษร
จากผู้ร้อง อีกทั้งผู้ร้องเพิ่งทราบความจริงเมื่อประมาณ วันที่ ๑๔ กรกฎาคม ๒๕๔๗ ว่ารถยนต์ดังกล่าว
ศาลได้มีคำสั่งริบ โดยผู้ร้องไม่ได้มีส่วนร่วมหรือรู้เห็นเป็นใจหรือปล่อยให้รถยนต์คันดังกล่าวไปใช้ในการกระทำความผิดแต่อย่างใดจึงขอโต้แย้งคัดค้านการร้องขอให้ศาลสั่งริบรถยนต์
ของพนักงานอัยการ และขอโต้แย้งคัดค้านการสั่งริบรถยนต์คันดังกล่าว เนื่องจากเห็นว่า มาตรการและ
บทบัญญัติแห่งพระราชบัญญัติมาตรการในการปราบปรามผู้กระทำความผิดเกี่ยวกับยาเสพติด พ.ศ. ๒๕๓๔
ขัดต่อหลักความยุติธรรมตามธรรมชาติและขัดต่อหลักการของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย
พุทธศักราช ๒๕๔๐ ตลอดจนขัดต่อหลักการและกระบวนการพิจารณาที่ชอบด้วยกฎหมายหลายประการ
กล่าวคือ

(๑) ผู้ร้องเป็นเจ้าของที่แท้จริงในรถยนต์คันดังกล่าวไม่มีส่วนรู้เห็นเป็นใจกับการกระทำความผิด
ของจำเลย และรถยนต์คันดังกล่าวไม่ใช่ทรัพย์สินที่เกี่ยวข้องเนื่องกับการกระทำความผิดตามพระราชบัญญัติ

มาตรการในการปราบปรามผู้กระทำความผิดเกี่ยวกับยาเสพติด พ.ศ. ๒๕๓๔ ขณะกระทำความผิด ทรยศกันดังกล่าวยังเป็นกรรมสิทธิ์ของผู้ร้อง และผู้เช่าซื้อมีภาระหน้าที่ตามสัญญาเช่าซื้อในการชำระ ค่าเช่าซื้อตามที่ตกลงกันได้ เมื่อผู้ร้องทราบเรื่องการประวัตินิติสัญญา จึงได้มีหนังสือขอบอกเลิกสัญญา ถึงนางดารารัตน์ มณฑานุช และผู้ค้าประกันเมื่อวันที่ ๑๔ กรกฎาคม ๒๕๔๗ อันเป็นการใช้สิทธิ โดยสุจริต ดังนั้น การริบทรยศกันดังกล่าวของผู้ร้องเป็นการขัดต่อหลักการลงโทษบุคคลในทางอาญา ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๒ ประกอบกับรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๔๐ มาตรา ๓๒

(๒) ผู้ร้องไม่เคยทราบหรือทราบเลยว่าพนักงานอัยการมีคำสั่งฟ้องและยื่นคำร้องเพื่อขอให้ศาล สั่งริบทรยศของผู้ร้อง เนื่องจากพนักงานอัยการหรือเลขาธิการคณะกรรมการป้องกันและปราบปราม ยาเสพติด หรือเจ้าหน้าที่ไม่เคยแจ้งให้ผู้ร้องทราบ ทั้งที่ปรากฏหลักฐานตามคู่มือจดทะเบียนทรยศ ว่าผู้ร้องเป็นเจ้าของกรรมสิทธิ์ในทรยศกันดังกล่าว และมีได้รู้เห็นเป็นใจในการกระทำความผิด แต่อย่างไร เนื่องจากผู้ร้องประกอบธุรกิจและมีชื่อเสียงเป็นที่รู้จักกันทั่วไปถือว่าเป็นการไม่ชอบด้วย พระราชบัญญัติมาตรการในการปราบปรามผู้กระทำความผิดเกี่ยวกับยาเสพติด พ.ศ. ๒๕๓๔ มาตรา ๒๗ และมาตรา ๒๘ ผู้ร้องไม่เคยทราบว่าพนักงานอัยการได้ยื่นคำร้องขอให้สั่งริบทรยศของผู้ร้อง เนื่องจาก ไม่เคยทราบว่ามีการประกาศในหนังสือพิมพ์รายวันที่มีการจำหน่ายในกรุงเทพมหานครแต่อย่างไร อันเป็นการไม่ชอบด้วยพระราชบัญญัติมาตรการในการปราบปรามผู้กระทำความผิดเกี่ยวกับยาเสพติด พ.ศ. ๒๕๓๔ มาตรา ๓๐ ผู้ร้องจึงไม่อาจใช้สิทธิคัดค้านกรณีที่พนักงานอัยการมีคำขอให้ศาลอาญา ริบทรยศของผู้ร้องได้ แต่เพียงทราบถึงเหตุดังกล่าวเมื่อศาลมีคำสั่งให้ริบไปแล้ว ดังนั้น จึงถือว่า กระบวนการที่พนักงานอัยการยื่นคำร้องเพื่อขอให้ศาลมีคำสั่งริบทรยศของผู้ร้อง เป็นการดำเนินการ และดำเนินกระบวนการพิจารณาที่ไม่ชอบ ไม่ให้โอกาสโต้แย้งคัดค้านอันเป็นการขัดต่อหลักความยุติธรรม ตามธรรมชาติและหลักการเปิดโอกาสให้ผู้มีส่วนได้เสียและผู้สุจริตได้รับความคุ้มครองสิทธิของตน ตามกฎหมาย

(๓) มาตรการริบทรัพย์สืบตามพระราชบัญญัติมาตรการในการปราบปรามผู้กระทำความผิด เกี่ยวกับยาเสพติด พ.ศ. ๒๕๓๔ มาตรา ๒๗ มาตรา ๒๘ มาตรา ๒๙ มาตรา ๓๐ และมาตรา ๓๑ เป็นบทบัญญัติที่ขัดต่อหลักความเป็นเจ้าของกรรมสิทธิ์ในทรัพย์สืบตามบทบัญญัติรัฐธรรมนูญ แห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๔๐ มาตรา ๔๘ ที่คุ้มครองสิทธิของบุคคลในทางทรัพย์สืบ

ดังนั้น การที่จะริบทรัพย์สินหรือยึดเอาทรัพย์สินของบุคคลผู้สุจริต ซึ่งไม่มีส่วนเกี่ยวข้องกับการกระทำทุจริต หรือรู้เห็นเป็นใจในการนำทรัพย์สินไปใช้ในการกระทำความผิด ย่อมเป็นการไม่ชอบด้วยบทบัญญัติดังกล่าว นอกจากนี้ การที่กฎหมายกำหนดให้ศาลมีคำสั่งริบทรัพย์สินของผู้ร้อง ถือว่าเป็นการลงโทษทางอาญา ตามกฎหมาย ทั้งที่ผู้ร้องไม่ได้กระทำความผิดหรือมีส่วนร่วมรู้เห็นในการกระทำความผิด หรือรู้เห็นเป็นใจ ในการนำทรัพย์สินของผู้ร้องไปใช้ในการกระทำความผิดหรือปล่อยปละละเลยให้มีการใช้ทรัพย์สินดังกล่าว ในการกระทำความผิด การที่กฎหมายกำหนดให้มีการริบทรัพย์สินของผู้ร้องตกเป็นของกองทุนป้องกัน และปราบปรามยาเสพติด จึงเป็นการขัดต่อบทบัญญัติของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๕๐ มาตรา ๓๒ และมาตรา ๓๓ ด้วย อีกทั้งกระบวนการเกี่ยวกับการร้องขอให้มีการริบทรัพย์สินและกระบวนการริบทรัพย์สินตามบทบัญญัติแห่งพระราชบัญญัติมาตรการ ในการปราบปรามผู้กระทำความผิดเกี่ยวกับยาเสพติด พ.ศ. ๒๕๓๔ มาตรา ๒๗ มาตรา ๒๘ มาตรา ๒๙ มาตรา ๓๐ และมาตรา ๓๑ เห็นได้ว่าเป็นกระบวนการที่ไม่เป็นไปตามหลักการหรือกระบวนการพิจารณา ที่ชอบด้วยกฎหมายและความยุติธรรมตามธรรมชาติและหลักการตามรัฐธรรมนูญ เพราะฉะนั้น พระราชบัญญัติมาตรการในการปราบปรามผู้กระทำความผิดเกี่ยวกับยาเสพติด พ.ศ. ๒๕๓๔ มาตรา ๒๗ มาตรา ๒๘ มาตรา ๒๙ มาตรา ๓๐ และมาตรา ๓๑ จึงเป็นบทบัญญัติแห่งกฎหมายที่ขัดหรือแย้ง ต่อรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๕๐ มาตรา ๓๐ มาตรา ๓๒ มาตรา ๓๓ และมาตรา ๔๘ เป็นอันใช้บังคับไม่ได้ตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๖ ประกอบมาตรา ๔ มาตรา ๒๖ มาตรา ๒๘

พนักงานอัยการยื่นคำร้องคัดค้านการขอคืนของกลางของนางดารารภรณ์ มณฑานูช และผู้ร้อง ต่อศาลอาญา เมื่อวันที่ ๒ กันยายน ๒๕๕๑ ว่าพระราชบัญญัติมาตรการในการปราบปรามผู้กระทำความผิด เกี่ยวกับยาเสพติด พ.ศ. ๒๕๓๔ มาตรา ๓๐ และมาตรา ๓๑ เป็นกฎหมายพิเศษที่มีเจตนารมณ์ในการป้องกัน และปราบปรามผู้กระทำความผิดเกี่ยวกับยาเสพติด โดยให้ริบทรัพย์สินที่เอื้ออำนวยและที่ใช้เป็นอุปกรณ์ ให้ความสะดวกหรือให้ได้ผลการกระทำความผิดเกี่ยวกับยาเสพติดให้ตกเป็นของกองทุนป้องกัน และปราบปรามยาเสพติด โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อนำทรัพย์สินไปใช้ประโยชน์ในการแก้ไขปัญหายาเสพติด ต่อไป ซึ่งศาลได้นัดไต่สวนคดีได้ดำเนินการตามขั้นตอนบทบัญญัติแห่งกฎหมายดังกล่าวครบถ้วน ได้ประกาศหนังสือพิมพ์ที่มีจำหน่ายแพร่หลายในท้องถิ่นสองวันติดต่อกันเพื่อให้บุคคลซึ่งอาจอ้างว่า เป็นเจ้าของทรัพย์สินยื่นคำร้องเข้ามาในคดีก่อนที่ศาลชั้นต้นมีคำพิพากษาหรือคำสั่ง แต่ปรากฏว่า

นางดารากรณ์ มณฑานุช ซึ่งเป็นพี่สาวของจำเลย และผู้ร้อง ซึ่งเป็นผู้ให้เช่าซื้อเป็นนิติบุคคลที่ดำเนินกิจการ ให้เช่าซื้อรถยนต์มีชื่อเสียงเป็นที่รู้จักกันทั่วไปย่อมทราบประกาศของศาลแล้ว กลับมิได้ยื่นคำร้องคัดค้าน เมื่อพ้นกำหนด ๓๐ วัน นับแต่วันที่ประกาศในหนังสือพิมพ์ หรือก่อนศาลมีคำสั่งริบทรัพย์ การที่ผู้ร้อง ทั้งสองมายื่นคำร้องขอคืนของกลางเมื่อพ้นกำหนดระยะเวลาตามพระราชบัญญัติมาตรการในการปราบปราม ผู้กระทำความผิดเกี่ยวกับยาเสพติด พ.ศ. ๒๕๓๔ มาตรา ๓๐ วรรคสอง จึงไม่มีสิทธิยื่นคำร้องขอคืน รถยนต์ของกลางที่ศาลมีคำสั่งริบแล้วแต่อย่างใด และตามพระราชบัญญัติมาตรการในการปราบปราม ผู้กระทำความผิดเกี่ยวกับยาเสพติด พ.ศ. ๒๕๓๔ มาตรา ๓๐ วรรคสี่ ผู้ร้องทั้งสองไม่อาจใช้สิทธิขอคืน ของกลางตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๗๖ ได้ ทั้งนี้ พระราชบัญญัติมาตรการในการปราบปราม ผู้กระทำความผิดเกี่ยวกับยาเสพติด พ.ศ. ๒๕๓๔ เป็นกฎหมายพิเศษเพื่อประโยชน์ในการต่อสู้กับสงคราม ยาเสพติดซึ่งเป็นปัญหาใหญ่ของประเทศชาติขณะนี้ โดยมุ่งจะปราบปรามขบวนการกระทำความผิดเกี่ยวกับ ยาเสพติดอันเป็นความผิดสากล และมุ่งคุ้มครองบุคคลและความมั่นคงของประเทศ มิได้ขัดต่อกฎหมาย และรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๕๐ ตามที่ผู้ร้องกล่าวอ้าง การพิจารณาคดี และคำสั่งศาลอาญาในคดีนี้จึงชอบด้วยกระบวนการพิจารณาตามกฎหมายและหลักแห่งการคุ้มครองสิทธิ ของบุคคลแล้ว การที่ผู้ร้องทั้งสองขอคืนของกลางโดยต่างอ้างว่าตนเป็นเจ้าของกรรมสิทธิ์รถยนต์ หมายเลขทะเบียน ลข - ๑๘๔๘ กรุงเทพมหานคร และมีได้รู้เห็นเป็นใจในการกระทำความผิดของจำเลยนั้น ยังไม่เห็นพ้องด้วย และขอคัดค้านว่าทั้งสองมิได้เป็นเจ้าของกรรมสิทธิ์ในรถยนต์เพราะการยื่นคำร้อง ขอคืนของกลางที่ศาลริบรถยนต์คันดังกล่าว นั้น เป็นการยื่นคำร้องขอคืนของกลางเพื่อประโยชน์ ของจำเลยโดยแท้ และผู้ขอคืนของกลางทั้งสองรู้เห็นเป็นใจในการกระทำความผิดของจำเลย ทั้งเจตนา ใช้สิทธิทางศาลโดยไม่สุจริต

ศาลอาญาไต่สวนคำร้องขอคืนของกลางเมื่อวันที่ ๖ กันยายน ๒๕๕๑ ปรากฏว่า

(๑) นางดารากรณ์ มณฑานุช แถลงว่า ไม่ติดใจขอคืนรถยนต์ของกลางที่ศาลอาญามีคำสั่งริบ ให้ตกเป็นของกองทุนป้องกันและปราบปรามยาเสพติดอีกต่อไป เนื่องจากถูกยกเลิกสัญญาเช่าซื้อและผู้ให้เช่าซื้อได้ยื่นคำร้องขอคืนรถยนต์ดังกล่าวเข้ามาในคดีแล้ว จึงขอถอนคำร้อง ศาลอาญาอนุญาต ให้ถอนคำร้อง

(๒) ทนายของผู้ร้องแถลงขอให้ศาลอาญาส่งปัญหาให้ศาลรัฐธรรมนูญพิจารณาวินิจฉัยว่า บทบัญญัติแห่งพระราชบัญญัติมาตรการในการปราบปรามผู้กระทำความผิดเกี่ยวกับยาเสพติด พ.ศ. ๒๕๓๔

มาตรา ๒๗ มาตรา ๒๘ มาตรา ๒๙ มาตรา ๓๐ และมาตรา ๓๑ ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ แห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๕๐ ตามคำร้องขอคืนของกลาง ฉบับลงวันที่ ๔ สิงหาคม ๒๕๔๗

(๓) พนักงานอัยการแถลงขอให้ศาลอาญาวินิจฉัยปัญหาตามที่ได้ยื่นคัดค้านการขอคืนของกลาง ไว้เสียก่อนว่า ผู้ขอคืนของกลางไม่มีสิทธิยื่นคำร้องตามพระราชบัญญัติมาตรการในการปราบปราม ผู้กระทำความผิดเกี่ยวกับยาเสพติด พ.ศ. ๒๕๓๔ มาตรา ๓๐ วรรคสองและวรรคสี่

ศาลอาญาพิเคราะห์แล้วเห็นว่า คู่ความโต้แย้งว่าบทบัญญัติแห่งพระราชบัญญัติมาตรการ ในการปราบปรามผู้กระทำความผิดเกี่ยวกับยาเสพติด พ.ศ. ๒๕๓๔ มาตรา ๓๐ วรรคสองและวรรคสี่ ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๕๐ ทั้งเป็นบทบัญญัติแห่งกฎหมาย ที่ศาลจะใช้บังคับแก่คดี และยังไม่มีการวินิจฉัยของศาลรัฐธรรมนูญในส่วนที่เกี่ยวกับบทบัญญัตินั้น กรณีจึงต้องด้วยรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๖๔ ส่วนบทบัญญัติแห่งพระราชบัญญัติมาตรการในการปราบปราม ผู้กระทำความผิดเกี่ยวกับยาเสพติด พ.ศ. ๒๕๓๔ มาตรา ๒๗ มาตรา ๒๘ มาตรา ๒๙ และมาตรา ๓๑ ที่คู่ความร้องขอให้ส่งไปให้ศาลรัฐธรรมนูญวินิจฉัยด้วยนั้น เนื่องจากมิใช่บทบัญญัติแห่งกฎหมาย ที่จะใช้บังคับแก่คดี ประกอบกับศาลรัฐธรรมนูญได้เคยมีคำวินิจฉัยไว้แล้ว จึงไม่ส่งไปให้ศาลรัฐธรรมนูญ วินิจฉัยในประเด็นดังกล่าว และมีคำสั่งให้รอการพิจารณาคดีไว้ชั่วคราว แล้วส่งเรื่องไปให้ศาลรัฐธรรมนูญ พิจารณาวินิจฉัยว่า บทบัญญัติแห่งพระราชบัญญัติมาตรการในการปราบปรามผู้กระทำความผิดเกี่ยวกับ ยาเสพติด พ.ศ. ๒๕๓๔ มาตรา ๓๐ วรรคสองและวรรคสี่ ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ มาตรา ๓๐ มาตรา ๓๒ มาตรา ๓๓ และมาตรา ๔๘ หรือไม่

ศาลรัฐธรรมนูญตรวจคำร้องแล้ว มีคำสั่งให้รับคำร้องไว้ดำเนินการตามข้อกำหนดศาลรัฐธรรมนูญ ว่าด้วยวิธีพิจารณาของศาลรัฐธรรมนูญ พ.ศ. ๒๕๔๖ ข้อ ๑๒ และรับไว้พิจารณาวินิจฉัยตามรัฐธรรมนูญ แห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๕๐ มาตรา ๒๖๔

เพื่อประโยชน์แห่งการพิจารณา ศาลรัฐธรรมนูญได้มีคำสั่งให้นายกรัฐมนตรีในฐานะผู้รักษาการ ตามพระราชบัญญัติมาตรการในการปราบปรามผู้กระทำความผิดเกี่ยวกับยาเสพติด พ.ศ. ๒๕๓๔ ชี้แจง เป็นหนังสือต่อศาลรัฐธรรมนูญในประเด็นตามคำร้อง

นายกรัฐมนตรีมอบหมายให้สำนักงานคณะกรรมการป้องกันและปราบปรามยาเสพติดทำหนังสือ ชี้แจงต่อศาลรัฐธรรมนูญ สรุปได้ว่า

(๑) การที่พระราชบัญญัติมาตรการในการปราบปรามผู้กระทำความผิดเกี่ยวกับยาเสพติด พ.ศ. ๒๕๓๔ มาตรา ๓๐ วรรคสอง กำหนดให้ศาลประกาศในหนังสือพิมพ์ที่มีจำหน่ายแพร่หลาย ในท้องถิ่นสองวันติดต่อกัน เพื่อให้บุคคลซึ่งอาจอ้างว่าเป็นเจ้าของทรัพย์สินยื่นคำร้องขอเข้ามาในคดี ก่อนศาลชั้นต้นมีคำพิพากษาหรือคำสั่ง แต่ไม่ได้กำหนดให้แจ้งให้ผู้เป็นเจ้าของทรัพย์สินทราบโดยตรง เนื่องจากทรัพย์สินที่จะขอให้ศาลมีคำสั่งริบตามตรา ๓๐ เป็นทรัพย์สินของกลางในคดีความผิดเกี่ยวกับยาเสพติดที่จำเลยใช้ในการกระทำความผิดเกี่ยวกับยาเสพติด การดำเนินการร้องขอให้ศาล มีคำสั่งริบทรัพย์สินดังกล่าวจะต้องดำเนินการสอบสวนโดยพนักงานสอบสวนคดีความผิดเกี่ยวกับ ยาเสพติด ซึ่งขั้นตอนการสอบสวนของพนักงานสอบสวนจะต้องดำเนินการรวบรวมพยานหลักฐานต่าง ๆ เพื่อที่จะทราบข้อเท็จจริงหรือพิสูจน์ความผิด ดังนั้นเมื่อได้มีการยึดสิ่งของใดไว้เป็นของกลางในคดี พนักงานสอบสวนจะต้องรวบรวมหลักฐานทุกชนิดเท่าที่สามารถจะทำได้เพื่อประสงค์ให้ทราบข้อเท็จจริง และพฤติกรรมต่าง ๆ อันเกี่ยวกับความผิดนั้น เพื่อพิสูจน์ให้เห็นความผิดซึ่งเป็นไปตามหลักกฎหมาย วิธีพิจารณาความอาญาในลักษณะของการสอบสวน โดยการแจ้งให้เจ้าของหรือผู้เกี่ยวข้องที่ปรากฏ ตามหลักฐานมาให้การในสำนวนคดีอาญา อันจะทำให้เจ้าของหรือผู้เกี่ยวข้องกับทรัพย์สินของกลางนั้น ได้ทราบว่าทรัพย์สินนั้นถูกยึดในคดีความผิดนั้น ส่วนการประกาศหนังสือพิมพ์ที่มีจำหน่ายแพร่หลาย ในท้องถิ่นสองวันติดต่อกันก็เป็นวิธีการหนึ่ง เพื่อให้บุคคลซึ่งอาจอ้างว่าเป็นเจ้าของทรัพย์สินรวมทั้ง ผู้เป็นเจ้าของทรัพย์สินทราบอีกทางหนึ่ง แม้ว่าผู้เป็นเจ้าของทรัพย์สินซึ่งมีชื่อทางทะเบียนยอมทราบ จากการสอบสวนของพนักงานสอบสวนเช่นเดียวกับคดีอาญาปกติอยู่แล้ว จึงเป็นเหตุผลที่กฎหมาย มิได้กำหนดให้แจ้งผู้เป็นเจ้าของทรัพย์สินทราบ โดยตรงอีกครั้งหนึ่งอันจะเป็นการซ้ำซ้อนกับขั้นตอน ในการดำเนินคดีอาญาข้างต้น

(๒) กรณีพระราชบัญญัติมาตรการในการปราบปรามผู้กระทำความผิดเกี่ยวกับยาเสพติด พ.ศ. ๒๕๓๔ มาตรา ๓๐ วรรคสี่ ห้ามมิให้นำประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๑๖ มาใช้บังคับ เนื่องจากการดำเนินการขอให้ศาลมีคำสั่งริบทรัพย์สินของกลางตามมาตรา ๓๐ มีการสอบสวน โดยพนักงานสอบสวนซึ่งผู้เป็นเจ้าของทรัพย์สินควรจะต้องทราบว่าทรัพย์สินของตนถูกยึดเป็นของกลาง ในคดีความผิดเกี่ยวกับการกระทำความผิดและจะต้องถูกศาลมีคำสั่งริบอยู่แล้ว และการกำหนดให้มีการ ประกาศในหนังสือพิมพ์ที่มีจำหน่ายแพร่หลายในท้องถิ่นสองวันติดต่อกันซึ่งเป็นขั้นตอนในการให้สิทธิ แก่เจ้าของทรัพย์สินหรือผู้อ้างว่าเป็นเจ้าของทรัพย์สินอีกขั้นตอนหนึ่ง เช่นเดียวกับการให้สิทธิ

ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๑๖ เพียงแต่นำมากำหนดให้สิทธิเสียก่อนศาลจะมีคำพิพากษาหรือมีคำสั่ง จึงมิได้ลดรอนสิทธิของเจ้าของทรัพย์สินตามที่กำหนดไว้ในประมวลกฎหมายอาญา แต่กลับเป็นการคำนึงถึงสิทธิของเจ้าของทรัพย์สินมากกว่าที่กำหนดไว้ในประมวลกฎหมายอาญา กล่าวคือ แทนที่จะให้เจ้าของทรัพย์สินทราบเอง กลับกำหนดให้มีการประกาศในหนังสือพิมพ์ ซึ่งทำให้ผู้เป็นเจ้าของทรัพย์สินหรือผู้อ้างเป็นเจ้าของทรัพย์สินมีโอกาสทราบว่าทรัพย์สินของตนกำลังถูกดำเนินคดีอยู่มากกว่าตามที่กำหนดไว้ในประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๑๖ การนำประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๑๖ มาใช้บังคับจะทำให้กระบวนการพิจารณาช้าซ้อน และเพิ่มจำนวนคดีในชั้นศาลเป็นภาระแก่ทุกฝ่าย ส่วนการดำเนินการริบทรัพย์สินของกลางตามมาตรา ๓๐ เมื่อศาลมีคำสั่งริบทรัพย์สินให้ตกเป็นของกองทุนแล้วจะต้องดำเนินการบริหารจัดการทรัพย์สินของกองทุนเพื่อให้เป็นไปตามเจตนารมณ์ของกฎหมาย ซึ่งรวมถึงการนำทรัพย์สินออกขายทอดตลาด หากนำประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๑๖ มาบังคับใช้ทรัพย์สินก็ไม่อาจจะตกเป็นของกองทุนโดยเด็ดขาดตามผลของคดี ซึ่งจะเกิดความยุ่งยากและขัดข้องในการจัดการทรัพย์สิน ไม่ว่าจะจัดการด้วยการขายทอดตลาดหรือจำหน่ายโดยวิธีอื่น ซึ่งทำให้การบังคับใช้กฎหมายขาดประสิทธิภาพ

คดีอยู่ระหว่างการพิจารณาของศาลรัฐธรรมนูญ ต่อมาได้มีการตรารัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย (ฉบับชั่วคราว) พุทธศักราช ๒๕๔๕ เมื่อวันที่ ๑ ตุลาคม ๒๕๔๕ โดยมาตรา ๓๕ กำหนดให้บรรดาการใดที่มีกฎหมายกำหนดให้เป็นอำนาจของศาลรัฐธรรมนูญหรือเมื่อมีปัญหาว่ากฎหมายใดขัดต่อรัฐธรรมนูญหรือไม่ ให้เป็นอำนาจของคณะตุลาการรัฐธรรมนูญ ต่อมาได้มีการตรารัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๕๐ เมื่อวันที่ ๒๔ สิงหาคม ๒๕๕๐ ขึ้นไว้ให้ใช้แทนรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย (ฉบับชั่วคราว) พุทธศักราช ๒๕๔๕ โดยมาตรา ๓๐๐ วรรคหนึ่ง วรรคสามและวรรคสี่ บัญญัติให้คณะตุลาการรัฐธรรมนูญตามรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย (ฉบับชั่วคราว) พุทธศักราช ๒๕๔๕ เป็นศาลรัฐธรรมนูญ และให้บทบัญญัติมาตรา ๓๕ วรรคสอง วรรคสามและวรรคสี่ ของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย (ฉบับชั่วคราว) พุทธศักราช ๒๕๔๕ ยังคงมีผลใช้บังคับต่อไปจนกว่าจะมีการตราพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยวิธีพิจารณาของศาลรัฐธรรมนูญขึ้นใช้บังคับ โดยบรรดาคดีหรือการใดที่อยู่ในระหว่างดำเนินการของคณะตุลาการรัฐธรรมนูญให้ศาลรัฐธรรมนูญดำเนินการต่อไป ศาลรัฐธรรมนูญจึงมีอำนาจพิจารณาวินิจฉัยคำร้องนี้ได้

พิจารณาคำร้องและเอกสารประกอบคำร้องแล้วเห็นว่า ข้อเท็จจริงเพียงพอที่จะพิจารณาวินิจฉัยได้แล้ว โดยมีประเด็นที่ต้องวินิจฉัยว่า พระราชบัญญัติมาตรการในการปราบปรามผู้กระทำความผิดเกี่ยวกับยาเสพติด พ.ศ. ๒๕๓๔ มาตรา ๓๐ วรรคสองและวรรคสี่ ชัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๔๐ มาตรา ๓๐ มาตรา ๓๒ มาตรา ๓๓ และมาตรา ๔๘ หรือไม่

รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๔๐

มาตรา ๓๐ บัญญัติว่า “บุคคลย่อมเสมอกันในกฎหมายและได้รับความคุ้มครองตามกฎหมายเท่าเทียมกัน

ชายและหญิงมีสิทธิเท่าเทียมกัน

การเลือกปฏิบัติโดยไม่เป็นธรรมต่อบุคคลเพราะเหตุแห่งความแตกต่างในเรื่องถิ่นกำเนิด เชื้อชาติ ภาษา เพศ อายุ สภาพทางกายหรือสุขภาพ สถานะของบุคคล ฐานะทางเศรษฐกิจหรือสังคม ความเชื่อทางศาสนา การศึกษาอบรม หรือความคิดเห็นทางการเมืองอันไม่ขัดต่อบทบัญญัติแห่งรัฐธรรมนูญ จะกระทำมิได้

มาตรการที่รัฐกำหนดขึ้นเพื่อจัดอุปสรรคหรือส่งเสริมให้บุคคลสามารถใช้สิทธิและเสรีภาพได้เช่นเดียวกับบุคคลอื่น ย่อมไม่ถือเป็นการเลือกปฏิบัติโดยไม่เป็นธรรมตามวรรคสาม”

มาตรา ๓๒ บัญญัติว่า “บุคคลจะไม่ต้องรับโทษอาญา เว้นแต่จะได้กระทำการอันกฎหมายที่ใช้อยู่ในเวลาที่กระทำนั้นบัญญัติเป็นความผิด และกำหนดโทษไว้ และโทษที่จะลงแก่บุคคลนั้นจะหนักกว่าโทษที่กำหนดไว้ในกฎหมายที่ใช้อยู่ในเวลาที่กระทำความผิดมิได้”

มาตรา ๓๓ บัญญัติว่า “ในคดีอาญา ต้องสันนิษฐานไว้ก่อนว่าผู้ต้องหาหรือจำเลยไม่มีความผิด ก่อนมีคำพิพากษาอันถึงที่สุดแสดงว่าบุคคลใดได้กระทำความผิด จะปฏิบัติต่อบุคคลนั้นเสมือนเป็นผู้กระทำความผิดมิได้”

มาตรา ๔๘ บัญญัติว่า “สิทธิของบุคคลในทรัพย์สินย่อมได้รับความคุ้มครองขอบเขตแห่งสิทธิ และการจำกัดสิทธิเช่นว่านี้ ย่อมเป็นไปตามที่กฎหมายบัญญัติ

การสืบมรดกย่อมได้รับความคุ้มครอง สิทธิของบุคคลในการสืบมรดกย่อมเป็นไปตามที่กฎหมายบัญญัติ”

พระราชบัญญัติมาตรการในการปราบปรามผู้กระทำความผิดเกี่ยวกับยาเสพติด พ.ศ. ๒๕๓๔

มาตรา ๓๐ บัญญัติว่า “บรรดาเครื่องมือ เครื่องใช้ ยานพาหนะ เครื่องจักรกล หรือทรัพย์สินอื่นใดที่ใช้ในการกระทำความผิดเกี่ยวกับยาเสพติด หรือใช้เป็นอุปกรณ์ให้ได้รับผลในการกระทำความผิดเกี่ยวกับยาเสพติด หรือมีไว้เพื่อใช้ในการกระทำความผิดเกี่ยวกับยาเสพติดให้รับเสียทั้งสิ้นไม่ว่าจะมีผู้ถูกลงโทษตามคำพิพากษาหรือไม่ก็ตาม

ให้พนักงานอัยการยื่นคำร้องต่อศาลที่พิจารณาคดีนั้น เพื่อขอให้ศาลสั่งริบทรัพย์สินตามวรรคหนึ่ง และเมื่อศาลรับคำร้องแล้วให้ศาลสั่งให้ประกาศในหนังสือพิมพ์ที่มีจำหน่ายแพร่หลายในท้องถิ่นสองวันติดต่อกัน เพื่อให้บุคคลซึ่งอาจอ้างว่าเป็นเจ้าของทรัพย์สินมายื่นคำร้องขอเข้ามาในคดีก่อนศาลชั้นต้นมีคำพิพากษาหรือคำสั่ง ทั้งนี้ ไม่ว่าในคดีดังกล่าวจะปรากฏตัวบุคคลซึ่งอาจเชื่อได้ว่าเป็นเจ้าของหรือไม่ก็ตาม

ค่าใช้จ่ายในการประกาศ ให้จ่ายจากเงินของกองทุน

ในกรณีที่ไม่มีผู้ใดอ้างตัวเป็นเจ้าของก่อนศาลชั้นต้นมีคำพิพากษาหรือคำสั่ง หรือในกรณีที่ปรากฏเจ้าของ แต่เจ้าของไม่สามารถพิสูจน์ได้ว่าตนไม่มีโอกาสทราบ หรือไม่มีเหตุอันควรสงสัยว่าจะมีการกระทำความผิดและจะมีการนำทรัพย์สินดังกล่าวไปใช้ในการกระทำความผิด หรือได้ใช้เป็นอุปกรณ์ให้ได้รับผลในการกระทำความผิด หรือมีไว้เพื่อใช้ในการกระทำความผิด ให้ศาลสั่งริบทรัพย์สินดังกล่าวได้เมื่อพ้นกำหนดสามสิบวันนับแต่วันที่เริ่มประกาศในหนังสือพิมพ์รายวันตามวรรคสอง และในกรณีนี้มีให้นำมาตรา ๓๖ แห่งประมวลกฎหมายอาญามาใช้บังคับ”

ประเด็นตามคำร้องที่ต้องพิจารณาวินิจฉัยมี ๓ ประเด็น ดังนี้

ประเด็นที่หนึ่ง พระราชบัญญัติมาตรการในการปราบปรามผู้กระทำความผิดเกี่ยวกับยาเสพติด พ.ศ. ๒๕๓๔ มาตรา ๓๐ วรรคสองและวรรคสี่ ชัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๔๐ มาตรา ๓๐ หรือไม่

พิจารณาแล้วเห็นว่า รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๔๐ มาตรา ๓๐ เป็นบทบัญญัติรับรองความเสมอภาคที่ให้ความคุ้มครองสิทธิและเสรีภาพขั้นพื้นฐานของชนชาวไทย ซึ่งมีหลักการว่า บุคคลย่อมเสมอภาคกันในกฎหมาย และได้รับความคุ้มครองตามกฎหมายเท่าเทียมกัน ชายและหญิงมีสิทธิเท่าเทียมกัน การเลือกปฏิบัติโดยไม่เป็นธรรมต่อบุคคลจะกระทำมิได้ โดยการรับรองความเสมอภาคดังกล่าวมาจากหลัก “กฎหมายต้องมีผลบังคับเป็นการทั่วไป” หมายความว่า กฎหมายที่รัฐตราขึ้นใช้บังคับต้องเป็นกฎหมายที่บังคับบุคคลเหมือนกันในสาระสำคัญอย่างเดียวกัน และบังคับต่อบุคคลแตกต่างกันในสาระสำคัญแตกต่างกันออกไปตามลักษณะของแต่ละคน หากปฏิบัติต่อบุคคล

ที่เหมือนกันในสาระสำคัญแตกต่างกันก็ดี หรือปฏิบัติต่อบุคคลต่างกันในสาระสำคัญอย่างเดียวกัน โดยปราศจากเหตุผลอันวิญญูชนพึงรับฟังได้ เข้าข่าย “เลือกที่รักมักที่ชัง” หรือเป็นการเลือกปฏิบัติ โดยไม่เป็นธรรมต่อบุคคลเพราะเหตุแห่งความแตกต่างในเรื่องถิ่นกำเนิด เชื้อชาติ ภาษา เพศ อายุ สภาพทางกายหรือสุขภาพ สถานะของบุคคล ฐานะทางเศรษฐกิจหรือสังคม ความเชื่อทางศาสนา การศึกษาอบรมหรือความคิดเห็นทางการเมืองอันไม่ขัดต่อบทบัญญัติแห่งรัฐธรรมนูญย่อมขัดต่อหลักความเสมอภาค โดยในทางปฏิบัติจะมีการแบ่งแยกบุคคลออกเป็นประเภท ๆ เช่น ผู้เยาว์ บุคคลที่บรรลุนิติภาวะแล้ว ข้าราชการ วิศวกร เกษตรกร เป็นต้น แล้วปฏิบัติต่อบุคคลประเภทเดียวกันอย่างเดียวกัน และปฏิบัติต่อบุคคลต่างประเภทต่างกัน โดยเรียกหลักนี้ว่า “หลักปฏิบัติต่อบุคคลที่แตกต่างกัน” ซึ่งไม่ขัดต่อหลักความเสมอภาคดังกล่าว

พระราชบัญญัติมาตรการในการปราบปรามผู้กระทำความผิดเกี่ยวกับยาเสพติด พ.ศ. ๒๕๓๔ มาตรา ๓๐ วรรคหนึ่ง ที่บัญญัติให้บรรดาเครื่องมือ เครื่องใช้ ยานพาหนะ เครื่องจักรกล หรือทรัพย์สินอื่นใดที่ใช้ในการกระทำความผิดเกี่ยวกับยาเสพติด หรือใช้เป็นอุปกรณ์ให้ได้รับผลในการกระทำความผิดเกี่ยวกับยาเสพติด หรือมีไว้เพื่อใช้ในการกระทำความผิดเกี่ยวกับยาเสพติดให้ริบเสียทั้งสิ้นไม่ว่าจะมีผู้ถูกลงโทษตามคำพิพากษาหรือไม่ก็ตามนั้นเป็นบทบัญญัติของกฎหมายที่มุ่งหมายจะตัดวงจรของการค้า ยาเสพติด ซึ่งกำลังเป็นมหันตภัยคุกคามความมั่นคงอย่างรุนแรง แต่ก็มีผลกระทบต่อสิทธิในทรัพย์สินของบุคคลถึงขนาดที่กฎหมายกำหนดให้ทรัพย์สินที่ใช้ในการกระทำความผิดเกี่ยวกับยาเสพติด หรือใช้เป็นอุปกรณ์ให้ได้รับผลในการกระทำความผิดเกี่ยวกับยาเสพติด หรือมีไว้เพื่อใช้ในการกระทำความผิดเกี่ยวกับยาเสพติดนั้น ให้ริบเสียทั้งสิ้นไม่ว่าจะมีผู้ถูกลงโทษตามคำพิพากษาหรือไม่ ดังนั้นเพื่อคุ้มครองสิทธิของเจ้าของทรัพย์สินผู้บริสุทธิ์ ความในมาตรา ๓๐ วรรคสองและวรรคสี่ จึงกำหนดกระบวนการทางกฎหมายเพื่อเปิดโอกาสให้บุคคลผู้เป็นเจ้าของทรัพย์สินดังกล่าว ซึ่งสามารถพิสูจน์ได้ว่าตนไม่มีโอกาสทราบ หรือไม่มีเหตุอันควรสงสัยว่าจะมีการกระทำความผิดและจะมีการนำทรัพย์สินดังกล่าวไปใช้ในการกระทำความผิด หรือได้ใช้เป็นอุปกรณ์ให้ได้รับผลในการกระทำความผิด หรือมีไว้เพื่อใช้ในการกระทำความผิด ใช้สิทธิร้องคัดค้านคำร้องขอให้ริบทรัพย์สินของพนักงานอัยการได้ จึงเป็นที่เห็นได้ว่าพระราชบัญญัติมาตรการในการปราบปรามผู้กระทำความผิดเกี่ยวกับยาเสพติด พ.ศ. ๒๕๓๔ มาตรา ๓๐ วรรคสองและวรรคสี่ เป็นบทบัญญัติแห่งกฎหมายมีผลใช้บังคับต่อบุคคลเป็นการทั่วไปโดยเสมอกันไม่ได้ยกเว้นให้ใช้บังคับกับบุคคลใดบุคคลหนึ่ง หรือทำให้บุคคลไม่ได้รับ

ความเสมอกันในกฎหมายหรือไม่ได้รับความคุ้มครองตามกฎหมายเท่าเทียมกัน ไม่เป็นการเลือกปฏิบัติ โดยไม่เป็นธรรมต่อบุคคลเพราะเหตุแห่งความแตกต่างในเรื่องถิ่นกำเนิด เชื้อชาติ ภาษา เพศ อายุ สภาพทางกายหรือสุขภาพ สถานะของบุคคล ฐานะทางเศรษฐกิจหรือสังคม ความเชื่อทางศาสนา การศึกษาอบรม หรือความคิดเห็นทางการเมืองอันไม่ขัดต่อบทบัญญัติแห่งรัฐธรรมนูญแต่อย่างใด บุคคลผู้เป็นเจ้าของทรัพย์สินที่พนักงานอัยการยื่นคำร้องขอให้ศาลตั้งรับตามมาตรา ๓๐ วรรคสองและวรรคสี่ ทุกคนย่อมได้รับการปฏิบัติโดยเท่าเทียมกัน และได้รับความคุ้มครองสิทธิตามกฎหมาย โดยเสมอภาค ดังนั้น พระราชบัญญัติมาตรการในการปราบปรามผู้กระทำความผิดเกี่ยวกับยาเสพติด พ.ศ. ๒๕๓๔ มาตรา ๓๐ วรรคสองและวรรคสี่ จึงไม่ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๕๐ มาตรา ๓๐

ประเด็นที่สอง พระราชบัญญัติมาตรการในการปราบปรามผู้กระทำความผิดเกี่ยวกับยาเสพติด พ.ศ. ๒๕๓๔ มาตรา ๓๐ วรรคสองและวรรคสี่ ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๕๐ มาตรา ๓๒ และมาตรา ๓๓ หรือไม่

พิจารณาแล้วเห็นว่า รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๕๐ มาตรา ๓๒ เป็นบทบัญญัติที่รับรองว่า บุคคลจะไม่ต้องรับโทษอาญา เว้นแต่จะได้กระทำการอันกฎหมายที่ใช้อยู่ในขณะกระทำนั้นบัญญัติเป็นความผิดและกำหนดโทษไว้ และการลงโทษนั้นจะหนักกว่าที่กำหนดไว้ในกฎหมายที่ใช้อยู่ในขณะกระทำผิดมิได้ และมาตรา ๓๓ เป็นบทบัญญัติที่รับรองสิทธิและเสรีภาพของผู้ต้องหาหรือจำเลยในคดีอาญาโดยต้องสันนิษฐานไว้ก่อนว่า ผู้ต้องหาหรือจำเลยไม่มีความผิด และก่อนมีคำพิพากษาอันถึงที่สุดแสดงว่าบุคคลใดได้กระทำความผิด จะปฏิบัติต่อบุคคลนั้นเสมือนเป็นผู้กระทำความผิดมิได้ ซึ่งหมายความว่า ก่อนศาลพิพากษาว่าผู้ต้องหาหรือจำเลยกระทำความผิด จะปฏิบัติต่อบุคคลดังกล่าว เหมือนเป็นผู้ที่ศาลได้มีคำพิพากษาถึงที่สุดว่าได้กระทำความผิดไม่ได้

พระราชบัญญัติมาตรการในการปราบปรามผู้กระทำความผิดเกี่ยวกับยาเสพติด พ.ศ. ๒๕๓๔ มาตรา ๓๐ เป็นบทบัญญัติการยื่นคำขอให้ศาลตั้งรับทรัพย์สินในคดียาเสพติดและการขอคืนทรัพย์สิน โดยในการรับทรัพย์สินดังกล่าวจะมีหลักเกณฑ์เพื่อให้เจ้าพนักงานผู้ปฏิบัติงานใช้เป็นแนวทางในการพิจารณาถึงตัวทรัพย์สิน ซึ่งต้องเข้าเกณฑ์ที่ว่า มีเหตุอันควรสงสัย หรือมีเหตุอันควรเชื่ออย่างสมเหตุสมผล และพนักงานอัยการต้องนำสืบให้เข้าเงื่อนไขว่า ทรัพย์สินที่ขอรับเป็นทรัพย์สินที่ใช้ในการกระทำความผิด หรือใช้เป็นอุปกรณ์ให้ได้รับผลในการกระทำความผิดหรือมีไว้เพื่อใช้ในการกระทำความผิดเกี่ยวกับยาเสพติด

ตามมาตรา ๓๐ วรรคหนึ่ง ก่อน ศาลจึงจะมีคำสั่งริบทรัพย์สินได้ตามมาตรา ๓๐ วรรคสอง และ มาตรา ๓๐ วรรคสี่ ยังเปิดโอกาสให้เจ้าของทรัพย์สินยื่นคำร้องเข้ามาในคดีก่อนศาลชั้นต้นมีคำพิพากษา หรือคำสั่งให้ริบ โดยต้องพิสูจน์ให้ได้ว่าตนไม่มีโอกาสทราบ หรือไม่มีเหตุอันควรสงสัยว่าจะมีการกระทำความผิดและจะมีการนำทรัพย์สินดังกล่าวไปใช้ในการกระทำความผิด หรือได้ใช้เป็นอุปกรณ์ให้ได้รับผล ในการกระทำความผิด หรือมิใช่เพื่อใช้ในการกระทำความผิด ทั้งนี้ การที่กฎหมายกำหนดให้เจ้าของ ทรัพย์สินมีภาระพิสูจน์ดังกล่าว สืบเนื่องจากเจ้าของทรัพย์สินย่อมจะรู้เห็นข้อเท็จจริงเกี่ยวกับทรัพย์สินนั้น ดีที่สุด จึงควรจะมีส่วนช่วยรัฐในการป้องกันและปราบปรามการกระทำความผิดเกี่ยวกับยาเสพติด โดยระมัดระวังมิให้มีการนำเอาทรัพย์สินของตนไปใช้กระทำความผิดเกี่ยวกับยาเสพติดดังกล่าว และ หากเจ้าของทรัพย์สินพิสูจน์ได้ตามเงื่อนไขดังกล่าวแล้วศาลก็จะไม่มีคำสั่งริบทรัพย์สิน หลักเกณฑ์และ กระบวนการขอให้ศาลมีคำสั่งริบทรัพย์สินที่เกี่ยวข้องกับการกระทำความผิดยาเสพติดตลอดจนการร้องขอ คืนทรัพย์สินที่ศาลสั่งริบตามพระราชบัญญัติมาตรการในการปราบปรามผู้กระทำความผิดเกี่ยวกับยาเสพติด พ.ศ. ๒๕๓๔ มาตรา ๓๐ วรรคสองและวรรคสี่ ถือเป็นมาตรการทางกฎหมายที่มีผลมาจากการกระทำความ ผิดในทางอาญาของบุคคลอื่น มิใช่เป็นการลงโทษบุคคลให้ริบทรัพย์สินที่ถือเป็นการลงโทษบุคคล ทางอาญาโดยมิได้มีการกระทำความผิดอันจะเป็นการขัดต่อรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๔๐ มาตรา ๓๒ เพราะการที่ศาลจะมีคำสั่งริบทรัพย์สินหรือไม่ ขึ้นอยู่กับเจ้าของทรัพย์สินได้ยื่นคำร้อง เข้ามาในคดีและพิสูจน์ให้ได้ตามเงื่อนไขที่กฎหมายกำหนดหรือไม่ และไม่ถือเป็นการปฏิบัติต่อบุคคล เสมือนเป็นผู้กระทำความผิด หรือเป็นการปฏิบัติต่อผู้ต้องหาหรือจำเลยในคดีอาญาที่ขัดต่อรัฐธรรมนูญ มาตรา ๓๓ เพราะกระบวนการริบทรัพย์สินดังกล่าวจะเริ่มดำเนินการได้เมื่อมีเหตุอันควรสงสัย หรือ มีเหตุอันควรเชื่ออย่างสมเหตุสมผล และมีการตรวจสอบโดยศาลยุติธรรม เพื่อคุ้มครองเจ้าของทรัพย์สิน และบุคคลที่สามให้ได้รับความยุติธรรมและมีถูกกระทบกระเทือนเกินความจำเป็น ดังนั้น จึงเห็นว่า พระราชบัญญัติมาตรการในการปราบปรามผู้กระทำความผิดเกี่ยวกับยาเสพติด พ.ศ. ๒๕๓๔ มาตรา ๓๐ วรรคสองและวรรคสี่ ไม่ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๔๐ มาตรา ๓๒ และมาตรา ๓๓

ประเด็นที่สาม พระราชบัญญัติมาตรการในการปราบปรามผู้กระทำความผิดเกี่ยวกับยาเสพติด พ.ศ. ๒๕๓๔ มาตรา ๓๐ วรรคสองและวรรคสี่ ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๔๐ มาตรา ๔๘ หรือไม่

พิจารณาแล้วรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๕๐ มาตรา ๔๘ เป็นบทบัญญัติ ที่ให้การรับรองสิทธิของบุคคลในทรัพย์สินว่าย่อมได้รับความคุ้มครอง แต่ภายใต้เงื่อนไขว่าขอบเขตแห่งสิทธิ และการจำกัดสิทธิในทรัพย์สินอาจมีได้ตามที่กฎหมายบัญญัติ หมายความว่า รัฐธรรมนูญยอมให้มีการกำหนด ขอบเขตแห่งสิทธิและการจำกัดสิทธิในทรัพย์สินได้โดยต้องตราเป็นกฎหมาย โดยกฎหมายดังกล่าว ก็จะต้องเป็นไปตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๕ วรรคหนึ่ง ที่วางหลักว่า การจำกัดสิทธิและเสรีภาพ ของบุคคลที่รัฐธรรมนูญรับรองไว้จะกระทำมิได้ เว้นแต่โดยอาศัยอำนาจตามบทบัญญัติแห่งกฎหมายเฉพาะ เพื่อการที่รัฐธรรมนูญนี้กำหนดไว้และเท่าที่จำเป็นเท่านั้น และจะกระทบกระเทือนสาระสำคัญของสิทธิ และเสรีภาพนั้นมิได้ ดังนั้น การกำหนดขอบเขตแห่งสิทธิและการจำกัดสิทธิของบุคคลในทรัพย์สินนั้น จะต้องเป็นไปเท่าที่จำเป็นและไม่กระทบกระเทือนสาระสำคัญของสิทธิในทรัพย์สินนั้น

พระราชบัญญัติมาตรการในการปราบปรามผู้กระทำความผิดเกี่ยวกับยาเสพติด พ.ศ. ๒๕๓๔ มาตรา ๓๐ วรรคสอง ที่ให้ศาลที่ได้รับคำร้องขอให้รับทรัพย์สินสั่งให้ประกาศหนังสือพิมพ์ที่มีจำหน่าย แพร่หลายในท้องถิ่นสองวันติดต่อกันนั้น เพื่อให้เจ้าของทรัพย์สินได้รับทราบและยื่นคำร้องเข้ามาในคดี เพื่อโต้แย้งคัดค้านหรือกล่าวอ้างถึงสิทธิของตนก่อนศาลชั้นต้นมีคำพิพากษาหรือคำสั่ง แม้ระยะเวลา การยื่นคำร้องขอคืนของกลางดังกล่าวจะสั้นกว่าที่กำหนดไว้ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๓๖ แต่พระราชบัญญัติมาตรการในการปราบปรามผู้กระทำความผิดเกี่ยวกับยาเสพติด พ.ศ. ๒๕๓๔ มีเจตนารมณ์เพื่อให้การป้องกันและปราบปรามยาเสพติดมีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น เพราะถือเป็นภัยร้ายแรง ต่อสังคมและประเทศชาติ จึงจำเป็นต้องมีมาตรการให้เจ้าพนักงานของรัฐดำเนินการป้องกันและปราบปราม ผู้กระทำความผิดเกี่ยวกับยาเสพติดโดยเฉพาะ และเพื่อให้การป้องกันและปราบปรามเป็นไปอย่างจริงจัง จึงกำหนดมาตรการการรับทรัพย์สินที่เกี่ยวข้องกับการกระทำความผิดเกี่ยวกับยาเสพติดควบคู่ไปกับการ ลงโทษผู้กระทำความผิด แม้จะกระทบสิทธิในทรัพย์สินของเจ้าของทรัพย์สินอยู่บ้าง แต่ก็มีมาตรการ เยียวยาคุ้มครองผู้เป็นเจ้าของทรัพย์สิน โดยให้ศาลที่ได้รับคำร้องขอให้รับทรัพย์สินสั่งให้ประกาศ หนังสือพิมพ์ที่มีจำหน่ายแพร่หลายในท้องถิ่นสองวันติดต่อกัน เพื่อเปิดโอกาสให้บุคคลซึ่งอาจอ้างว่า เป็นเจ้าของทรัพย์สินมีโอกาสทราบและยื่นคำร้องคัดค้านเข้ามาในคดีได้ โดยในคดีอาญาทั่วไปกรณีโจทก์ มีคำขอให้รับของกลาง ศาลจะไม่มีคำสั่งให้เรียกบุคคลซึ่งอาจอ้างว่าเป็นเจ้าของทรัพย์สินเข้ามาในคดีด้วย จึงถือว่าการประกาศในหนังสือพิมพ์ที่มีจำหน่ายแพร่หลายในท้องถิ่นสองวันติดต่อกัน เป็นการดำเนินการ ตามสมควรเพื่อให้บุคคลซึ่งอ้างว่าเป็นเจ้าของทรัพย์สินได้ทราบถึงการร้องขอให้ยึดทรัพย์สินนั้นแล้ว

และการที่มาตรา ๓๐ วรรคสอง บัญญัติให้บุคคลซึ่งอาจอ้างว่าเป็นเจ้าของทรัพย์สินยื่นคำร้องขอเข้ามาในคดีก่อนศาลชั้นต้นมีคำพิพากษาหรือคำสั่ง เป็นกระบวนการพิจารณาคดีที่ประสงค์ให้บุคคลภายนอกเข้ามาในคดีเพื่อศาลจะได้พิจารณาพยานหลักฐานทั้งปวงเกี่ยวกับทรัพย์สินของกลางในคดีความผิดเกี่ยวกับยาเสพติดและมีคำพิพากษาหรือคำสั่งภายในระยะเวลาอันสมควรเพื่อให้เกิดความเป็นธรรมกับทุกฝ่าย ประกอบกับศาลชั้นต้นจะมีคำพิพากษาหรือคำสั่งรับทรัพย์สินดังกล่าวได้ก็ต่อเมื่อพ้นกำหนดสามสิบวัน นับแต่วันที่เริ่มประกาศในหนังสือพิมพ์รายวัน เป็นระยะเวลาเพียงพอที่จะให้เจ้าของทรัพย์สินยื่นคำร้องเข้ามาในคดีก่อนศาลชั้นต้นจะมีคำพิพากษาหรือคำสั่ง ดังนั้น มาตรการในการรับทรัพย์สินตามพระราชบัญญัติ มาตรการในการปราบปรามผู้กระทำความผิดเกี่ยวกับยาเสพติด พ.ศ. ๒๕๓๔ มาตรา ๓๐ วรรคสอง จึงเป็นมาตรการที่เหมาะสมและมีได้เป็นการจำกัดสิทธิในทรัพย์สินของบุคคลเกินความจำเป็นหรือกระทบกระเทือนสาระสำคัญแห่งสิทธิแต่อย่างใด จึงไม่ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๔๐ มาตรา ๔๘ ส่วนพระราชบัญญัติมาตรการในการปราบปรามผู้กระทำความผิดเกี่ยวกับยาเสพติด พ.ศ. ๒๕๓๔ มาตรา ๓๐ วรรคสี่ เป็นบทบัญญัติในกรณีที่ไม่มีผู้ใดอ้างตัวเป็นเจ้าของทรัพย์สินก่อนศาลชั้นต้นมีคำพิพากษาหรือคำสั่ง หรือในกรณีที่ปรากฏเจ้าของแต่เจ้าของไม่สามารถพิสูจน์ได้ว่าตนไม่มีโอกาสทราบ หรือไม่มีเหตุอันควรสงสัยว่าจะมีการกระทำความผิดและจะมีการนำทรัพย์สินไปใช้ในการกระทำความผิด หรือได้ใช้เป็นอุปกรณ์ให้ได้รับผลในการกระทำความผิด หรือมีไว้เพื่อใช้ในการกระทำความผิด ให้ศาลสั่งรับทรัพย์สินดังกล่าวได้เมื่อพ้นกำหนดสามสิบวันนับแต่วันที่เริ่มประกาศในหนังสือพิมพ์รายวันตามมาตรา ๓๐ วรรคสอง และในกรณีดังกล่าวมิให้นำมาตรา ๓๖ แห่งประมวลกฎหมายอาญามาใช้บังคับ แม้จะเป็นการจำกัดสิทธิเจ้าของทรัพย์สินในการโต้แย้งคัดค้านการรับทรัพย์สินก็ตาม แต่เป็นผลสืบเนื่องมาจากบทบัญญัติมาตรา ๓๐ วรรคสอง ที่บัญญัติให้บุคคลซึ่งอาจอ้างว่าเป็นเจ้าของทรัพย์สินยื่นคำร้องขอเข้ามาในคดีก่อนศาลชั้นต้นมีคำพิพากษาหรือมีคำสั่ง และในกรณีเจ้าของทรัพย์สินมิได้ยื่นคำร้องเข้ามาในคดี หรือยื่นคำร้องเข้ามาในคดี แต่ไม่สามารถพิสูจน์ได้ตามเจตนารมณ์ที่บัญญัติไว้ในมาตรา ๓๐ วรรคสี่ ก็ไม่ควรให้ยื่นคำร้องขอคืนทรัพย์สินตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๓๖ อีก เพราะเมื่อกฎหมายได้ให้สิทธิแก่เจ้าของทรัพย์สินยื่นคำร้องโต้แย้งคัดค้านตามพระราชบัญญัติมาตรการในการปราบปรามผู้กระทำความผิดเกี่ยวกับยาเสพติด พ.ศ. ๒๕๓๔ มาตรา ๓๐ วรรคสี่ แล้ว หากเจ้าของทรัพย์สินไม่ยื่นคำร้องหรือยื่นคำร้องเข้ามาในคดีแต่ไม่สามารถพิสูจน์ให้ศาลเชื่อได้ ก็ถือเป็นความบกพร่องในการป้องกันมิให้นำทรัพย์สินของตนไปเกี่ยวข้องในการกระทำ

ความคิดเกี่ยวกับยาเสพติดและหากให้มีการยื่นคำร้องขอคืนทรัพย์สินของกลางตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๓๖ ในคดีความคิดเกี่ยวกับยาเสพติดอีกจะทำให้การพิจารณาพิพากษาคดีความคิดเกี่ยวกับยาเสพติด ล่าช้าย่อมไม่สอดคล้องกับเจตนารมณ์ในการประกาศใช้พระราชบัญญัติมาตรการในการปราบปราม ผู้กระทำความผิดเกี่ยวกับยาเสพติด พ.ศ. ๒๕๓๔ ที่มุ่งประสงค์ให้การป้องกันและปราบปรามการกระทำ ความผิดเกี่ยวกับยาเสพติดเป็นไปอย่างรวดเร็วและมีประสิทธิภาพ เพื่อประโยชน์แห่งความสงบสุขของ สังคมส่วนรวม ความมั่นคงของประเทศชาติ ดังนั้น พระราชบัญญัติมาตรการในการปราบปราม ผู้กระทำความผิดเกี่ยวกับยาเสพติด พ.ศ. ๒๕๓๔ มาตรา ๓๐ วรรคสี่ แม้จะจำกัดสิทธิในทรัพย์สิน ของบุคคลอยู่บ้าง แต่ก็เป็นไปเท่าที่จำเป็นเพื่อประโยชน์ในการป้องกันและปราบปรามการทำความผิด เกี่ยวกับยาเสพติด และไม่กระทบกระเทือนต่อสาระสำคัญแห่งสิทธิแต่อย่างใด จึงไม่ขัดหรือแย้งต่อ รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๕๐ มาตรา ๔๘

อาศัยเหตุผลดังกล่าวข้างต้น จึงวินิจฉัยว่า พระราชบัญญัติมาตรการในการปราบปรามผู้กระทำความผิดเกี่ยวกับยาเสพติด พ.ศ. ๒๕๓๔ มาตรา ๓๐ วรรคสองและวรรคสี่ ไม่ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ แห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๕๐ มาตรา ๓๐ มาตรา ๓๒ มาตรา ๓๓ และมาตรา ๔๘

นายธานีศ เกศวพิทักษ์

ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ